

Once in a Lifetime nodigt je uit om na te denken over jouw leven van begin tot einde. Omgaan met de eindigheid ervan is allerm minst gemakkelijk, tegelijkertijd is het ook een bron van kracht. Want hoe zou het zijn als het leven oneindig is? Dan zou de tijd, jouw tijd en je hele leven zijn waarde wellicht verliezen.

Vier kunstenaars – Daniëlle van Ark, Amie Dicke, Job Koelewijn en Muntean/Rosenblum – maakten speciaal voor de tentoonstelling nieuw werk. Ze zochten daarbij betekenisvolle plekken in de kerk om hun werk te presenteren. Curator Nina Folkersma selecteerde tevens bestaande werken van vier andere kunstenaars: Michaël Borremans, Stan Brakhage, Folkert de Jong en Yehudit Sasportas. De kunstwerken bieden verschillende perspectieven op het mysterie van leven en dood. Ze sporen je aan om je bewust te zijn van wat jouw leven eenmalig, kwetsbaar en onherhaalbaar maakt. Precies zoals in de uitspraak van de Belgisch auteur David Van Reybrouck, die als motto van de tentoonstelling fungeert.

Publieksprogramma
Iedere zaterdag om 11.00 uur en 13.00 uur is er een *Wandelgesprek*. Sprekers vanuit verschillende kennisgebieden gidsen je door de tentoonstelling en bespreken de vragen die de kunstwerken oproepen. Daarnaast vindt een *Artist Talk* plaats met de curator en de kunstenaars, zijn er vier filmavonden, en kun je je verdiepen met het *In Memoriam* en de workshop *Curriculum Illusione*, waarin je een denkbeeldig eindpunt van je leven vaststelt en vervolgens fictief bepaalt hoe je de rest van je leven invulling wilt geven. In deze programma-onderdelen word je nadrukkelijk uitgenodigd om te reflecteren en mee te praten over de vergankelijkheid en maakbaarheid van je leven. Bezoek de website voor meer informatie.

Colofon
Once in a Lifetime is tot stand gekomen door samenwerking tussen de Oude Kerk en het Humanistisch Verbond. De Oude Kerk presenteert in het oudste monument van de stad het gehele jaar door een programma op het gebied van hedendaagse kunst, waarin heden en verleden samen gaan. Het Humanistisch Verbond onderzoekt als levensbeschouwelijke organisatie de menselijke conditie en onze omgang met het leven en het levenseinde. Het humanisme biedt houvast bij levensvragen en is geïnspireerd door filosofen, schrijvers en kunstenaars. Op onceinalifetime.nu vind je toelichting op de tentoonstelling vanuit het humanisme.

oude kerk

HUMANISTISCH
VERBOND

Once in a Lifetime
12 mei t/m 28 augustus 2016

Er zijn talloze manieren om naar de tijdelijkheid van ons leven te kijken. Bijvoorbeeld vanuit de religie, waarin er traditioneel veel vertrouwen is in een hiernamaals. Of vanuit het humanisme, waarin de mens uitgangspunt is en de betekenis van ons eenmalige leven op aarde centraal staat. En vanuit de kunst, waarbij kunstenaars onze menselijke conditie verbeelden en bevragen. In de tentoonstelling *Once in a Lifetime* belichten acht kunstenaars verschillende aspecten van leven en vergankelijkheid. Welke sporen laten we na? Hoe gaan we om met tijd, herinneringen, de dingen die verloren gaan?
Curator: Nina Folkersma

Oude Kerk
Oudekerksplein 43, Amsterdam
oudekerk.nl
Humanistisch Verbond
onceinalifetime.nu

Once in a Lifetime is mede mogelijk gemaakt door :

FINBAR | jemi

Ontwerp studio Hendriksen

1.
Daniëlle van Ark
La mémoire collective, 2016
Hout, kippengaas, mdf, verzameling
gevonden en gemaakte voorwerpen
Courtesy: de kunstenaar

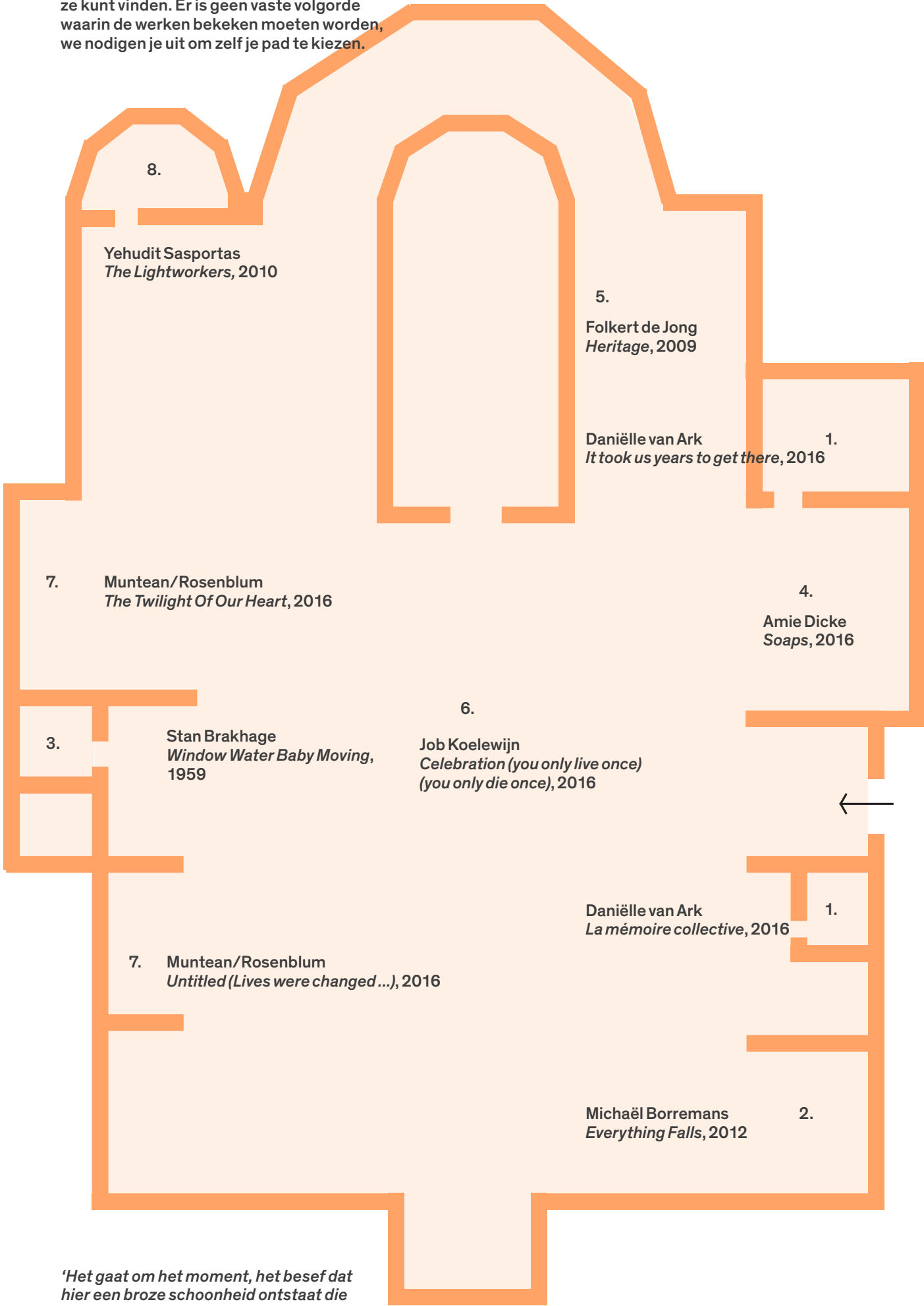
It took us years to get there, 2016
Schoenen, verguld zilver
Courtesy: de kunstenaar
In de Kerkmeesterskamer heeft Daniëlle van Ark (NL, 1974) een installatie gebouwd die het midden houdt tussen een huiselijke kast en een museale vitrine. Deze vitrine/kast, *La mémoire collective*, bevat een verzameling ogenschijnlijk willekeurige gevonden en gemaakte objecten, waaronder doorgeknipte liefdessloten van een Parijse brug en glasnegatieven uit het begin van de twintigste eeuw. Het zijn objecten die symbool staan voor verbintenis en liefde, maar ook voor het (tot mislukken gedoemde) verlangen om de tijd en het leven vast te houden. In de Spiegelkamer plaatst Van Ark een twaalfstal paar verzilverde schoenen, zichtbaar gedragen door dierbare vrienden van de kunstenaar. Hiermee refereert ze aan de eerste babyschoenen die mensen laten verzilveren als emotionele herinnering voor later. Sinds haar verblijf aan de Rijksakademie van Beeldende Kunsten maakt Daniëlle van Ark in haar werk gebruik van verschillende media en materialen. Oude foto's, kaarten of trofeeën krijgen in haar werk een tweede leven. Ze eigent zich objecten toe en plaats deze in een nieuwe omgeving en een andere samenhang. Sociale status en uiterlijk vertoon zijn terugkerende thema's, maar Van Ark laat ook de keerzijde daarvan zien door juist de kwetsbaarheid en tijdelijkheid van het leven te benadrukken.

2.
Michaël Borremans
Everything Falls, 2012
Glas, hout, metaal, metaalverf, stof
Collectie: S.M.A.K., Gent
Twee grijze, matglanzende bustes, bedekt onder een fijn laagje stof, liggen plat achterover als twee middeleeuwse grafmonumenten. De bronzen beelden ogen loodzwaar, maar hun vormen zijn zacht en bijna vloeibaar. In plaats van een neus hebben ze elk een eendensnavel. Volgens de kunstenaar Michaël Borremans (BE, 1963) maken de snavels de dramatiek van het werk intenser. Borremans schilderde al eerder liggende figuren en snavels, ditmaal verwerkt hij deze elementen voor het eerst in een sculptuur. Net als in zijn schilderijen hangt er ook om deze figuren een mysterieuze sfeer, alsof ze niet helemaal van deze wereld zijn. Michaël Borremans is in het afgelopen decennium internationaal uitgegroeid tot een van de meest prestigieuze kunstenaars van deze tijd. Zijn schilderijen, maar ook zijn tekeningen en films, worden vaak bevolkt door figuren die met een zekere gelatenheid vreemde dingen doen of bizarre rituelen uitvoeren. Het levert onheilspellende, geheimzinnig verleidelijke beelden op. Gestolde fragmenten uit een onbestemde en ongrijpbare tijd, wars van felle kleuren, waarin niets is wat het lijkt.

3.
Stan Brakhage
Window Water Baby Moving, 1959
16 mm film, zonder geluid, 12 min 11 sec.
Courtesy: Estate of Stan Brakhage en Fred Camper
In de film *Window Water Baby Moving* documenteert Stan Brakhage (US, 1933–2003) de geboorte van zijn eerste kind. Met een 16 mm-camera filmt hij de eerste weeën, het moment van geboorte en het doorknippen van de navelstreng. De film is niet bedoeld voor weekhartigen, Brakhage laat alles in schokkerig gemonteerde, rauwe close-ups zien. Hij toont het begin van het leven precies zoals het is: een moment dat met pijn, bloed, zweet en tranen gemoeid gaat. Maar ook met groot geluk. Het geheel is intiem en ontroerend en het uiteindelijke resultaat een loflied op het leven. Stan Brakhage wordt beschouwd als een van de belangrijkste figuren in de twintigste-eeuwse experimentele film. In de loop van vijf decennia creëerde hij een groot en divers filmoeuvre waarin hij experimenteerde met verschillende formaten, benaderingen en technieken (zoals het schilderen en krassen op celluloid). In zijn films verkent hij de grote thema's van het leven: geboorte, seksualiteit en sterfelijkheid.

4.
Amie Dicke
Soaps, 2016
Vitrine, zeep
Courtesy: de kunstenaar en Stigter Van Doesburg & Anat Ebgi
In de Sint Sebastiaanskapel toont Amie Dicke (NL, 1978) een verzameling handzeepjes. Daar liggen ze, keurig in een lange rij: opgedroogd, vol kleine barstjes, uitgedund en gevormd door de handen die hen keer op keer masseerden. De zeepjes vormen de gestolde herinneringen aan hun gebruiker, maar voor Amie Dicke vormen ze ook een aandenken aan dat ene zeepje van haar oma, dat ze tot haar grote spijt niet heeft bewaard. De werkwijze van Dicke is gebaseerd op het idee dat gebeurtenissen en herinneringen blijven hangen aan plekken en objecten. Dicke zoekt naar sporen, souvenirs en 'nabeelden', zoals ze dat noemt, en maakt deze met subtiele ingrepen zichtbaar – of markeert juist de onzichtbare lading van het afwezige. Je zou kunnen zeggen dat de kunstenaar 'bezielde werken' maakt. Om haar werken die lading te geven, is ze lang en secuur op zoek naar lagen uit de geschiedenis die hun sporen hebben nagelaten. Toeval – in de letterlijke zin: hoe het je toe valt of op je pad komt – speelt daarbij vaak een rol.

De werken staan verspreid door de hele kerk. De plattegrond geeft weer waar je ze kunt vinden. Er is geen vaste volgorde waarin de werken bekeken moeten worden, we nodigen je uit om zelf je pad te kiezen.

‘Het gaat om het moment, het besef dat hier een broze schoonheid ontstaat die eenmalig, kwetsbaar en onherhaalbaar is en in deze tijd van eeuwige heropvraagbaarheid van bestanden zijn unieke bestaan ontleent aan dat wat zich bevindt, voltrekt, openbaart en ontvouwt op dit ene moment op deze ene plaats.’

~ David Van Reybrouck

5.
Folkert de Jong
Heritage, 2009
Styrofoam, gekleurd polyurethane schuim, pallet.
In het werk *Heritage* van Folkert de Jong (NL, 1972) zitten een oudere man en kind op een stapel pallets. Terneergeslagen en timide staren ze voor zich uit. In de monumentale kerk ogen ze extra kwetsbaar en eenzaam. Waar komen ze vandaan? Waar wachten ze op? Wat maakt hen zo mistroostig? Door het werk de titel *Erfgoed* mee te geven, zinspeelt Folkert de Jong op het feit dat wij niet alleen verantwoordelijkheid dragen voor ons handelen in het heden, maar ook voor dat van onze voorouders in het verleden. Kenmerkend voor het werk van Folkert de Jong is zijn gebruik van gekleurd styrofoam en purschuim. Dit materiaal is niet bedoeld voor de eeuwigheid en al helemaal niet milieuvriendelijk. Juist deze verontrustende eigenschap interesseert de kunstenaar. In zijn sculpturen verwijst hij vaak naar duistere gebeurtenissen in het verleden, die hij vervolgens met een ironische twist in verband brengt met hedendaagse gebeurtenissen. Zo verbindt hij de kunstgeschiedenis met de actualiteit.

6.
Job Koelewijn
Celebration (you only live once) (you only die once), 2016
Bloemen, vazen, boek
Courtesy: Galerie Fons Welters
Het nieuwe werk dat Job Koelewijn (NL, 1962) speciaal voor de tentoonstelling maakte, bestaat uit een installatie van vazen met kleurrijke, geurende bloemen. De vazen zijn zorgvuldig geplaatst op de zerkenvloer van de Oude Kerk, ter nagedachtenis aan de doden die hier eeuwen geleden werden begraven. Bloemen worden bij vele momenten in het leven gebruikt als uiting van blijdschap, maar ze worden ook gebruikt bij momenten die gepaard gaan met verdriet, als een uiting van liefde en troost aan de nabestaanden. In de kerk leveren de bloemstukken een plechtig, sereen en tegelijkertijd licht absurd beeld op. Want wie herdenken we hier en aan wie bieden de bloemen nu troost? Het werk van Job Koelewijn heeft vaak een conceptueel karakter, maar is tegelijk sterk zintuiglijk en verwijst altijd naar de realiteit. De onderwerpen 'tijd' en 'tijdloosheid' spelen een belangrijke rol in zijn werk, dat varieert van foto's en films tot kleine objecten en ruimtevullende installaties. Koelewijn gebruikt vaak materialen die een beroep doen op onze tastzin en reuk en die een grote kwetsbaarheid en 'zuiverheid' bezitten.

7.
Muntean/Rosenblum
Untitled (Lives were changed ...), 2016
Zwart en wit krijt, acryl op canvas
Courtesy: de kunstenaar

The Twilight Of Our Heart, 2016
Gemengde materialen en technieken
Courtesy: de kunstenaar
Het schilderij *Untitled (Lives were changed ...)* van het kunstenaarsduo Muntean/Rosenblum (AT/IS, 1962) toont een groep extatisch dansende jongeren. Ze lijken zo uit een hedendaags lifestyle magazine gestapt. Tegelijkertijd doen hun houdingen denken aan klassieke poses uit de christelijke iconografie. 'We proberen een gevoel van spiritualiteit te destilleren uit het oppervlakke, vervreemdende schouwspel van de consumentencultuur, waarin het alleen maar gaat om 'aangepast gedrag', om iedereen die hetzelfde doet', aldus de kunstenaars. Het nieuwe werk dat Muntean/Rosenblum speciaal voor deze tentoonstelling maakte bestaat uit een panoramisch schilderij van een openbrekend wolkendek boven een desolate snelweg, net buiten de stad. Tijdens de opening vond hier een performance plaats met vijf zangers die een sacraal motet' uitvoerden van de Renaissance componist Cristóbal de Morales (ca. 1500–1553). In lijn met het verlangen van Muntean/Rosenblum om ambigue beelden te creëren – beelden vol 'pathos' (het Griekse woord voor lijden of emotie) – beproeft ook dit nieuwe werk de emoties van het publiek en roept het vragen op over ons bestaan. Waar halen wij hoop uit? Hoe geven we betekenis aan ons leven in het licht van onze sterfelijkheid?

¹ Een motet is een benaming voor composities die door meerdere zangers worden uitgevoerd.

8.
Yehudit Sasportas
The Lightworkers, 2010
Twee-kanaal HD video-projectie, 10 min loop.
Courtesy Yehudit Sasportas;
Sommer-Contemporary Art, Tel Aviv; Galerie EIGEN+ART Leipzig / Berlin and Galleri Bo Bjerggaard, Copenhagen
Het videowerk *The Lightworkers* van Yehudit Sasportas (IS, 1969) toont ons een onheilspellend landschap, opgebouwd uit meer dan 150 tekeningen, vol vreemde, droomachtige elementen. De getekende bomen en moerassen zijn donker en licht, delicaat en zwaar, lyrisch en griezelig, dood en levend - en dat allemaal op hetzelfde moment. Het zoekende licht van een zaklantaarn schijnt tussen de bomen, waar kunstmatige verticale lijnen en zwarte stokken, die doen denken aan barcodes of scanners, een voor een omvallen. De video-installatie dompelt de kijker onder in een psychologische ruimte die sterk appelleert aan gevoelens van verlies en onbewuste angsten. Yehudit Sasportas heeft in de afgelopen jaren een inhoudelijk gelaagd en complex oeuvre opgebouwd van tekeningen, schilderijen, video's en installaties. De relatie tussen het bewustzijn en het onderbewustzijn is een belangrijk motief in haar werk. Ze is geïnteresseerd in het creëren van een 'topografie van de menselijke psyche', een existentieel onderzoek naar de 'wonden, verborgen gevoelens en herinneringen die van tijd tot tijd boven het oppervlak opdoemen'.

Once in a Lifetime invites you to reflect upon your life from beginning to end. Dealing with life's finiteness is far from easy, but it is at the same time a source of strength. For what would it be like if life were never-ending? Then time, your time and your whole life would perhaps lose their value.

Four artists – Daniëlle van Ark, Amie Dicke, Job Koelewijn and Muntean/Rosenblum – created new work specially for the exhibition, seeking out meaningful places in the church to present their work. The curator Nina Folkersma also selected existing works by four other artists: Michaël Borremans, Stan Brakhage, Folkert de Jong and Yehudit Sasportas. These works of art offer diverse perspectives on the mystery of life and death. They urge you to be aware of what makes your life unique, fragile and inimitable, as formulated in the statement by the Belgian author David Van Reybrouck that serves as the exhibition's motto.

Public program
Every Saturday at 11.00 a.m. and 1.00 p.m. there is a *Wandelgesprek* – a Walking Discussion – during which speakers from various disciplines will guide you through the exhibition and discuss the questions that the works of art raise. There will also be an *Artist Talk* with the curator and the artists, there are four film evenings, and you can explore the subject in greater depth at the *In Memoriam* and the *Curriculum Illusione* workshop, in which you determine a hypothetical endpoint to your life and then notionally decide how you wish to fill out the rest of your life. In these program components you are expressly invited to reflect upon and talk about life's transience and makeability. Visit the website for more information.

Acknowledgments
Once in a Lifetime is the result of a cooperation between Oude Kerk and the Humanistisch Verbond – the Dutch Humanist Association. Oude Kerk presents a round-the-year program in the realm of contemporary art, in which present and past are conjoined, in the city's oldest monument. As a lifestance organisation, the Humanistisch Verbond investigates the human condition and how we deal with life and its conclusion. Humanism offers something to hold on to with questions of life and death and is inspired by philosophers, writers and artists. At the onceinalifetime.nu website you can find an introduction to the exhibition from a humanist perspective.

oude kerk

HUMANISTISCH
VERBOND

Once in a Lifetime
May 12 – Aug 28 2016

There are countless ways of looking at the transience of our lives. Based on religion, for example, in which there is traditionally plenty of faith in a hereafter. Or based on humanism, in which humankind is the point of departure and the meaning of our once-only life on earth takes centre stage. And based on art, whereby artists represent and reflect upon our human condition. In the *Once in a Lifetime* exhibition, eight artists shed light on various aspects of life and mortality. What traces do we leave behind? How do we deal with time, memories, the things that are lost?
Curator: Nina Folkersma

Oude Kerk
Oudekerksplein 43, Amsterdam
oudekerk.nl
Humanistisch Verbond / Dutch Humanist Association www.onceinalifetime.nu

Once in a Lifetime has been made possible thanks to:

FINBAR | jemi

1.
Daniëlle van Ark
La mémoire collective, 2016
Wood, chicken wire, mdf, collection of found and made objects
Courtesy: tegenboschvanvreden

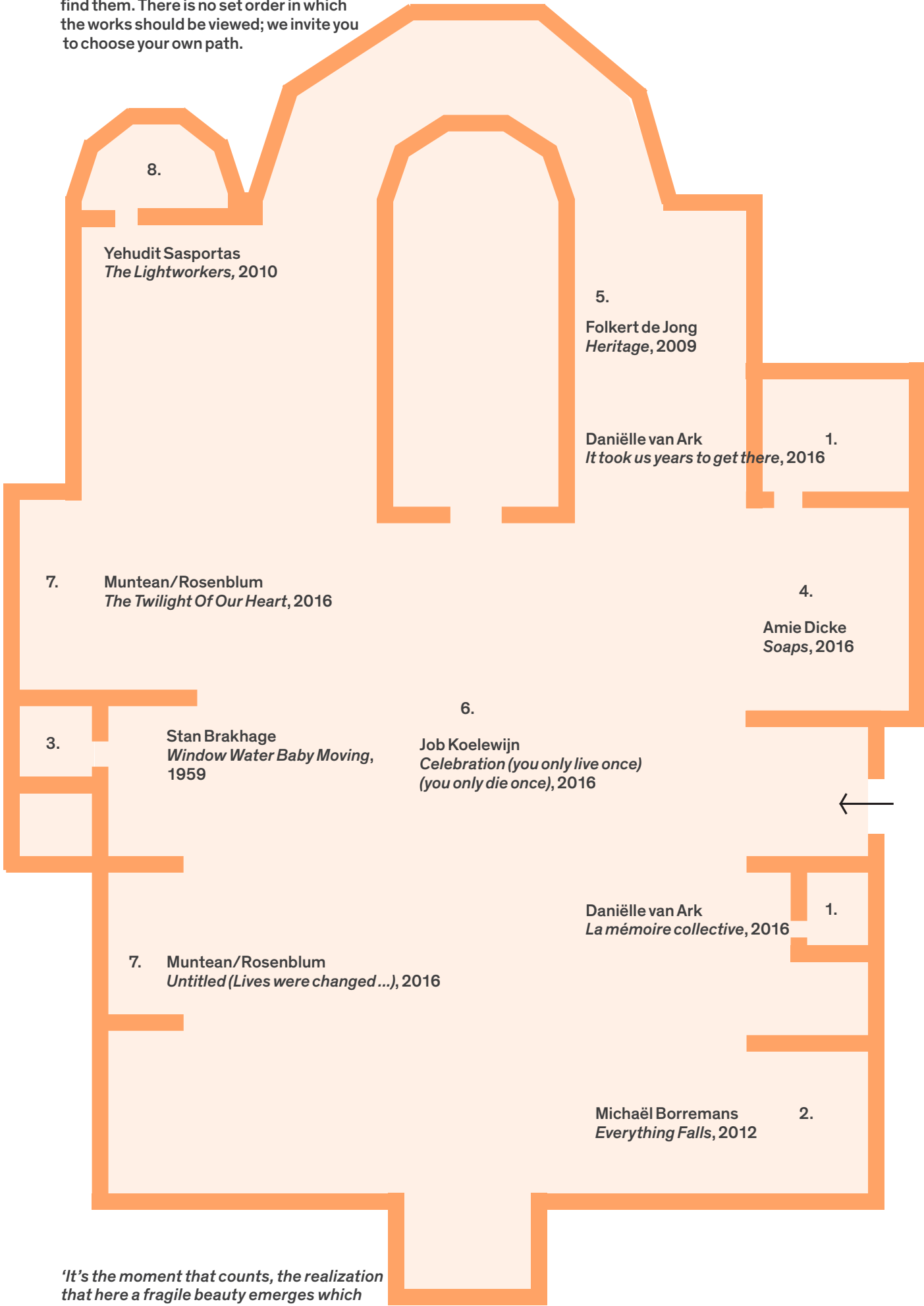
It took us years to get there, 2016
Shoes, electroplated silver
Courtesy: tegenboschvanvreden
In the *Kerkmeesterskamer* (Church Warden's Chamber), Daniëlle van Ark (NL, 1974) has constructed an installation that sits midway between a domestic cupboard and a museum-like display case. This display case/cupboard, *La mémoire collective*, contains a collection of seemingly random found and made objects, including sawn-through 'love padlocks' from a Parisian bridge and glass negatives from the early twentieth century. They are objects that are symbols of commitment and love, but also for the desire (doomed to fail) to hang on to time and life. In the *Spiegelkamer* (Mirror Room), Van Ark has placed a dozen pairs of silver-plated shoes, evidently worn by dear friends of the artist. She is hereby referring to the first pair of baby shoes that people have had silver-plated as an emotional keepsake for later. Since her residency at the *Rijksakademie van Beeldende Kunsten* – the State Academy of Fine Arts – Daniëlle van Ark has been using a variety of media and materials in her work, giving old photos, cards or trophies a new lease of life. She appropriates objects and places them in a new setting and a different context. Social status and outward display are recurring themes, but Van Ark also shows the flipside of these phenomena by emphasizing the fragility and transience of life.

2.
Michaël Borremans
Everything Falls, 2012
Glass, wood, metal, metal paint, dust
Collection: S.M.A.K., Gent
Two grey, matte-finished busts, covered by a fine layer of dust, recline backwards like two Medieval gravestones. The bronze sculptures look as heavy as lead, but their forms are soft and well-nigh fluid. They each have a duck's beak instead of a nose. According to the artist Michaël Borremans (BE, 1963), the beaks make the work's dramatic nature more intense. Borremans had already painted recumbent figures and beaks, but here he has for the first time employed these elements in a sculpture. As in his paintings, these figures are shrouded in a mysterious atmosphere, as if they are not entirely of this world. Over the last decade, Michaël Borremans has emerged as one of today's most prestigious artists on the international stage. His paintings, as well as his drawings and films, are often populated by figures who with a certain equanimity do strange things or perform bizarre rituals. This results in ominous yet mysteriously seductive scenarios: frozen fragments from an indeterminable and intangible time, devoid of bright colours, in which nothing is what it seems.

3.
Stan Brakhage
Window Water Baby Moving, 1959
16 mm film, color, silent, 12 min 11 sec.
Courtesy: Estate of Stan Brakhage and Fred Camper
In the film *Window Water Baby Moving*, Stan Brakhage (USA, 1933–2003) documents the birth of his first child. He filmed the first contractions, the moment of birth and the cutting of the umbilical cord with a 16mm camera. The film is not intended for the lily-livered; Brakhage shows everything, in jerkily edited, raw close-ups. He displays the start of life precisely as it is: a moment that is mixed with pain, blood, sweat and tears. But with great joy as well. It is all very intimate and moving, and the eventual result is an ode to life. Stan Brakhage is regarded as one of the most important figures in twentieth-century experimental film. Over the course of five decades he produced a large and diverse oeuvre in which he experimented with different formats, approaches and techniques (such as painting on and scratching the celluloid). In his films he explores life's great themes: birth, sexuality and mortality.

4.
Amie Dicke
Soaps, 2016
Display case, soaps
Courtesy: Stigter Van Doesburg & Anat Ebgi
Amie Dicke (NL, 1978) is showing a collection of soaps in the *Sint Sebastiaanskapel* (St Sebastian Chapel). There they lie set in a long, neat row: desiccated, full of little cracks, slimmed down and shaped by the hands that have massaged them time and again. The soaps are the frozen memories of their user, but for Amie Dicke they are also a memento of that one bar of soap belonging to her grandmother, which she deeply regrets not keeping. Dicke's method of working is based on the notion that events and memories stick to places and objects. Dicke searches for traces, souvenirs and 'after-images', as she calls them, and renders them visible with subtle interventions – or highlights the invisible connotations of what is present. You could say that the artist creates 'works imbued with soul'. In order to imbue her works with this overtone, she spends many painstaking hours searching for historical layers that have left their traces behind. Coincidence – in the literal sense: what happens to you or crosses your path – often plays a role in this.

The works stand spread throughout the church. The plan indicates where you can find them. There is no set order in which the works should be viewed; we invite you to choose your own path.

'It's the moment that counts, the realization that here a fragile beauty emerges which is unique, fragile and inimitable, and in this age of data being perpetual re-retrievable it derives its unique existence from that which finds itself, occurs, reveals and unfolds in this particular moment in this particular place.'

~ David Van Reybrouck

5.
Folkert de Jong
Heritage, 2009
Styrofoam, pigmented polyurethane foam, customized europallet
Collection: Rabo Kunstcollectie
In the work *Heritage* by Folkert de Jong (NL, 1972), and older man and child are sitting on a stack of pallets. Downcast and timid they stare straight ahead. In the monumental church they seem particularly vulnerable and lonely. Where do they come from? What are they waiting for? What is making them so dejected? By calling the work *Heritage*, Folkert de Jong is alluding to the fact that we are not only responsible for our behaviour in the present, but are responsible for the behaviour of our predecessors in the past as well. Typical of Folkert de Jong's work is his use of coloured styrofoam and polyurethane foam. These materials are not intended to last for eternity and are not environmentally friendly whatsoever. It is this disturbing property that intrigues the artist. In his sculptures he often refers to dark events in the past, which he then relates to contemporary events with an ironic twist, connecting the history of art with the present day.

6.
Job Koelewijn
Celebration (you only live once) (you only die once), 2016
Flowers, vases, booklet
Courtesy: Galerie Fons Welters
The new work that Job Koelewijn (NL, 1962) has created especially for the exhibition consists of an installation of vases with colourful, fragrant flowers. The vases are placed carefully on the church's tombstone floor, in memory of the dead who were buried here many centuries ago. Flowers are used at many moments in life as an expression of joy, but they are also used at moments that are coupled with sorrow, as an expression of love and solace for the bereaved. In the church the flower arrangements leave a solemn, serene and at the same time slightly absurd impression. Who are we commemorating here and for whom do the flowers provide solace? Job Koelewijn's work is often conceptual in character, but is at the same time strongly sensual and always alludes to reality. The subjects of 'time' and 'timelessness' play an important part in his work, which ranges from photos and films to small objects and space-filling installations. Koelewijn often uses materials that appeal to our sense of touch and smell, that possess a great fragility and 'purity'.

7.
Muntean/Rosenblum
Untitled (Lives were changed ...), 2016
Black & white crayon, acrylic on canvas
Courtesy: Galería Horrach Moyà

The Twilight Of Our Heart, 2016
Mixed media. Courtesy of the artist
The painting *Untitled (Lives were changed ...)* by the artist duo Muntean/Rosenblum (AT/IS, 1962) portrays a group of youngsters dancing ecstatically. They seem to have just stepped out of a modern lifestyle magazine. At the same time the subjects' poses are reminiscent of classic poses from Christian iconography. 'We try to distil a sense of spirituality from the superficial, alienating spectacle of consumer culture, in which everything is about 'adapted behaviour', about everyone doing and liking the same,' according to the artists. The new work that Muntean/Rosenblum created especially for the exhibition consists of a panoramic painting of a blanket of clouds opening up above a desolate motorway, just outside the city. During the opening there was a performance with five singers who performed a sacred motet, a work for voices alone, by the Renaissance composer Cristóbal de Morales (c. 1500–1553). In line with Muntean/Rosenblum's desire to create ambiguous images – images full of pathos (the Greek word for suffering or emotion) – this new work also tests the public's emotions and raises questions about our existence. Whence do we draw hope? How do we give meaning to our lives in the light of our mortality?

8.
Yehudit Sasportas
The Lightworkers, 2010
Two-channel full HD video projection, 10 min loop. Courtesy of Yehudit Sasportas; Sommer-Contemporary Art, Tel Aviv; Galerie EIGEN+ART Leipzig / Berlin and Galleri Bo Bjerggaard, Copenhagen
The video work *The Lightworkers* by Yehudit Sasportas (IS, 1969) shows us an ominous landscape, composed of more than 150 drawings, full of strange, dreamy elements. The trees and swamps are dark and light, delicate and heavy, lyrical and gruesome, dead and living – all in the same instant. The searching light of a torch shines amid the trees, where superimposed vertical lines and black bars, which are reminiscent of barcodes or scanners, topple over one by one. The video installation immerses the beholder in a psychological space that appeals strongly to feelings of loss and unconscious fears. In recent years Yehudit Sasportas has built up an intrinsically multi-layered and complex oeuvre of drawings, paintings, videos and installations. The relationship between the conscious and the subconscious is an important theme in her work. She is interested in creating a 'topography of the human psyche', an existential investigation of the 'wounds, hidden feelings, and memories that surface from time to time'.